

Upprinnelsen till vad som idag utvecklats till Europeiska Unionen (EU) var grundandet av [Europeiska kol- och stålgemenskapen](#) (ESG) 1951. Gruppen var då en samarbetsorganisation mellan ursprungligen sex länder i västra Europa och var den första organisation som byggde på [överstatlighet](#). Under de 66 år som förlutit sedan EKSG undertecknades har ambition hos dagens EU-elit i allt större grad utvecklats i riktning mot en totalitär politisk maktfaktor.

Samma ambitioner har tidigare florerat bland flera härskare under de senaste 1500 åren efter att romarriket fallit. Fenomenet kan spåras från Justinian I via Karl den Store, Napoleon, Hitler och fram till dagens EU. Likheterna är flera och redan under Karl den stores tid kom Påvestolen i Rom att bli den viktigaste maktfaktorn i Europa, något som dåtidens politiska elit tvingades att rätta sig efter.

En liknande utveckling ser vi nu inledningen på även i dagens Europa där Vatikanen och påven får ett allt större inflytande över den politiska agendan, vilket nu även sker i globalt hänseende.

Det senaste belägget för att så är fallet var när EU firade 60-års minnet av [Romfördraget](#). Under några marsdagar träffades ledarna för de 27 återstående EU-länderna i Rom. Sammankomsten innebar bland annat en audiens hos påve Franciskus. Bilden nedan visar i de främre raderna 27 EU-ledare, uppmärksamt lyssna till påvens tal.

I talet sade påven bland annat att:

Europeiska Unionen måste idag återställa känslan av att vara i första hand en "community" av personer och folk och inse att helheten är större än varje del, men att den också är större än summan av dess delar och att vi därför ständigt måste vidga våra vyer och se det större goda som kommer att gynna oss alla. (Globalism/Religionssynkretism)

Tankarna i citatet är hämtade från [Evangeli Gaudium](#), påve Franciskus första [Encyklika](#) utgiven 2013. Encyklikan betonar till stora delar betydelsen av en ekonomisk, social och interreligiös dialog.

Citatet från talet går även helt i linje med andemeningen i [Agenda 2030](#), en doktrin vilken Vatikanen sedan hösten 2014 helhjärtat ställt sig bakom.

Den europeiska gemenskapen har, främst sedan finanskrisen 2008, stött på problem på en rad områden och sympatierna från den folkliga opinionen har markant försämrats, då inte minst i de krisdrabbade ekonomierna.

Under det senaste året har denna tendens spåtts på av föraktfulla uttalanden från politiskt håll.

EU-parlamentets ordförande Martin Schultz deklarerade i samband med britternas nej till EU att: *Britterna har brutit mot regelverket. Det är inte EU:s filosofi att folket kan besluta dess öde.*

Tysklands dåvarande förbundspresident Joachim Gauck kommenterade valresultatet och menade att: *Eliten är inte problemet, folket är i rådande situation problemet.*

Även svenska politiker har visat förakt för det brittiska valresultatet. Centerns partiledare Annie Lööf uttalade sig efter folkomröstningen och menade då att resultatet var en mardröm som stöddes av alla mörka intressen i Europa.

Det är ingen överdrift att påstå att EU idag står inför ett avgörande vägval. Den prekära situationen har även den elitistiska ledningen blivit varse efter det att Storbritannien lämnat unionen. EU-toppmötet i Rom föregicks av scenarier där man till och med framförde farhågor om att hela europasamarbetet i nuvarande form var hotat.

Efter Storbritanniens beslut att lämna EU stakade Europiska kommissionens ordförande Jean-Claude Juncker ut fem möjliga vägval för EU efter brexit. Intressant är den tredje vägen vilken öppnar för att: *Viktiga grupper av stater skall kunna bilda koalitioner på viktiga områden såsom försvar, inre säkerhet, skatter och rättvisa.*

Liknande tankar återkommer i Rom-deklarationen från 25 mars där man talar om att stater kommer att agera tillsammans, skilt från andra i takt och intensitet.

Innebörden i dessa uttalanden öppnar i realiteten upp för en total rekonstruktion av EU. Koalitioner inom viktiga områden som försvar och skatter betyder tveklöst en federation med bland annat en gemensam finans- och försvarspolitik.

Det nyss genomförda franska presidentvalet var en uppenbart viktig vattendelare, en milstolpe för det fortsatta EU-samarbetet. När nu valet föll på den mycket EU-vänlige Emmanuel Macron öppnade detta upp för att den fransk-tyska axeln fortsättningsvis ges möjlighet att driva på utvecklingen i önskad riktning.

Redan dagen efter sin presidentinstallation reste Macron till Berlin för sitt första möte med Tysklands förbundskansler Angela Merkel. Brådskan visa hur viktig en ombildning av EU är för Macron och hur väsentligt Tyskland är för dessa planer.

Programmet för Berlinmötet präglades följaktligen till stora delar av planer gällande reformer för EU-samarbetet. Macron har redan tidigare lanserat mer långtgående idéer om en superstat med en finanspolitisk union för euro-länderna och med gemensamma skatter och transfereringar.

Signalerna efter mötet genomsyrades av enighet och Angela Merkel tydliggjorde att det ur tysk synvinkel är möjligt att ändra det gällande fördraget om så krävs. Parterna kommer åter att träffas i juli för att utarbeta en färdplan för det fortsatta samarbetet.

Mest troligt kommer den tidigare Merkocy-andan nu att ersättas av en fräsch Mercron-konstellation, en kärna som tar ut riktningen mot en kraftfull revidering av hela europatanken.

Ytterligare en signal om brådskande förändringar kom i maj då uppgifter från EU-kommissionen pekar på att man vill "tvinga" in de EU-länder i euro-samarbetet som idag sår utanför, däribland Sverige. Förslaget motiveras med att kommissionen vill ha mer "demokratisk kontroll" över euro-valutan och över framtida beslut om statsbudgetar och besparingar.

Tiden för försiktiga steg i sidled förefaller nu definitivt vara över för EU-eliten. Bakom kulisserna tycks det nu finnas en tydlig agenda för att påskynda en utveckling mot federation.

På ett flertal ställen i Bibeln kan vi läsa om tio kungar som under den sista tiden och inom loppet av en mycket kort period skall styra världsutvecklingen. Bland dem skall också en elfte kung hastigt växa till, en antikristlig gestalt.

Upp 17:12 Och de tio horn som du såg är tio kungar som ännu inte har fått något rike, men som för en stund ska få makt som kungar tillsammans med vilddjuret.

Se även [Daniel 7:7-8](#), [Upp 13:1](#), [Upp 17:3](#).

Den exakta betydelsen av dessa Bibelcitat kan vi med säkerhet ännu inte fastslå. Från Daniel kan vi möjligen utläsa att det aktuella riket består av ett från början geografiskt begränsat välde (kungarrike) men som kommer att uppsluka hela jorden och trampa ner och krossa den.

Daniel 7:23 Då svarade han så: "Det fjärde djuret betyder att ett fjärde rike skall uppstå på jorden, ett som är olikt alla de andra rikena. Det skall uppsluka hela jorden och förtrampa och krossa den.

De nu 60 år gamla Romfördragen utformades till stora delar av den belgiske politikern [Paul-Henri Spaak](#). När fördragen hade godkänts konstaterade Spaak att:

Vi har idag lagt den första grundstenen till ett nytt romarrike, och den här gången utan att avfyra ett enda skott.

Möjligen kan en europeisk federation var upprinnelsen till de tio kungarnas era och möjligen kan, likt fågel Fenix, ett återuppståndet romarrike resa sig ur askan. Sannolikheten för en sådan utgång är ännu för tidigt att fastställa men den fortsatta utvecklingen är onekligen mycket viktig att följa.

